

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: V., nar. X., štátny príslušník Gruzínska, naposledy bytom v zahraničí: M., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Š., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Trnava**, Športová č. 10, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/42/2009-68 zo dňa 14. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/42/2009-68 zo dňa 14. júna 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 6.11.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní do 4.5.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Medveďov.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že navrhovateľ sa v čase zaistenia, t. j. dňa 6.11.2009, zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene. Dôvodil, že nakoľko odporca rozhodol o jeho administratívnom vyhostení podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona o pobyte cudzincova, je splnený účel zaistenia. Podľa krajského súdu nemožno hovoriť o tom, že rozhodnutie je nepreskúmateľné preto, že jediným

dôvodom pre zaistenie je administratívne vyhostenie. Zaistením navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov nedošlo podľa krajského súdu k pozbaveniu osobnej slobody v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie žiadajúc zrušenie preskúvaného správneho rozhodnutia tvrdiac, že postupom a rozhodnutím krajského súdu bol opätovne hrubým spôsobom poškodený na svojich medzinárodne garantovaných právach a slobodách.

Podľa navrhovateľa jednotlivé ustanovenia zákona o pobyte cudzincov umožňujúce zaistenie cudzinca na účely jeho administratívneho vyhostenia nemožno neodôvodnene oddeliť od ostatných právnych predpisov vzťahujúcich sa na postavenie žiadateľov o azyl, vrátane medzinárodných dohovorov, ku rešpektovaniu ktorých sa Slovenská republika zaviazala. Samotná skutočnosť, že zákonné ustanovenie zaistenie navrhovateľa pripúšťa, nestačí na to, aby ho bez prihliadnutia k ostatným právnym predpisom bolo možné automaticky považovať za oprávnené.

Poukázal na to, že počas výkonu trestu odňatia slobody požiadal dňa 3.9.2009 o udelenie azylu. Dňa 20.10.2009 Migračný úrad MV SR rozhodnutím konanie o udelenie azylu zastavil; toto rozhodnutie mu bolo doručené 28.10.2009 a v lehote, ktorá skončila dňa 18.11.2009 mal možnosť podať proti nemu rozklad.

Navrhovateľ poukázal v tejto súvislosti na ustanovenie § 22 zákona o azyle, z ktorého vyplýva, že žiadatelia o azyl sú oprávnení sa zdržiavať na území SR. Až vtedy, keď rozhodnutie v konaní o udelenie azylu nadobudne právoplatnosť, môže sa žiadateľ ocitnúť na území SR neoprávnené. Zdôraznil, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení sa na území republiky nachádzal v pozícii žiadateľa o azyl a preto nebolo možné naňho aplikovať ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého podanie žiadosti o azyl nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. Ide o ustanovenie, ktoré umožňuje pokračovanie v zaistení osoby - žiadateľa o azyl.

Na skutočnosti, že navrhovateľ sa nachádzal v čase vydania rozhodnutia o zaistení na území SR oprávnené, nemení nič ani ustanovenie § 19 ods. 3 zákona o azyle, podľa ktorého rozklad proti rozhodnutiu o zastavení konania nemá odkladný účinok, pretože ten sa vzťahuje na vykonateľnosť

rozhodnutia. Právoplatnosti rozhodnutia sa podľa navrhovateľa nijakým spôsobom nedotýka, ani s ňou nesúvisí. Podľa navrhovateľa nemožno vyvodit' z neho záver, že žiadateľ o azyl sa vydaním rozhodnutia o zastavení konania ocitne na území SR neoprávnené.

Tvrdenie krajského súdu o tom, že vzhľadom na to, že podanie rozkladu nemá odkladný účinok, sa navrhovateľ v čase vydania rozhodnutia o zaistení už nachádzal na území SR neoprávnené, nevychádza podľa navrhovateľa zo žiadneho zákonného ustanovenia a v rozsudku ani nebolo náležite zdôvodnené.

Rovnako krajskému súdu vyčítal, že neodôvodnil tvrdenie o tom, že rozhodnutím odporcu nedošlo k porušeniu čl. 5 Dohovoru a to napriek vráteniu veci Najvyšším súdom, ktorým mu vytkol predovšetkým nedostatočné posúdenie veci v súvislosti s účelnosťou a nevyhnutnosťou pozbavenia osobnej slobody, ktoré si vyžaduje Dohovor ako aj ustálená judikatúra.

Nesúhlasil s tvrdením krajského súdu v súvislosti s namietanou nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odporcu pre nedostatok dôvodov, že rozhodnutie nemožno považovať za nepreskúmateľné, pretože jediným dôvodom na zaistenie je administratívne vyhostenie. Naopak, uviedol, že všetky správne rozhodnutia a to najmä tie, ktoré zasahujú do osobnej slobody jednotlivca, musia byť náležite odôvodnené a musia spĺňať štandard dodržiavania ľudských práv. Preto podľa navrhovateľa, ak má krajský súd za to, že na vydanie rozhodnutia zasahujúceho do osobnej slobody jednotlivca stačí existencia zákonného dôvodu, ktorá je navyše pochybná, hrubo tým zasahuje do jeho práv.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa, pretože tento nespolupracoval pri zisťovaní jeho totožnosti, odmietol vyplniť dotazník a z toho možno predpokladať, že týmto spôsobom navrhovateľ marí alebo sťažuje výkon rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení. Rozhodnutie o zaistení je pritom podľa odporcu zrozumiteľné, je vydané v súlade s § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Vyjadril názor, že navrhovateľ sa opakovaným podávaním žiadostí o udelenie

azyly účelovo vyhyba výkonu právoplatného rozhodnutia správneho orgánu, čo možno považovať za nerešpektovanie všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odporca ďalej uviedol, že rozhodnutie Migračného úradu MV SR o zastavení konania o azyle bolo navrhovateľovi doručené 20.1.2009, podanie opravného prostriedku pritom nemá odkladný účinok, rozhodnutie ani nie je preskúmateľné súdom, čo tiež vyjadruje skutočnosť, že je vykonateľné. Navrhovateľ pritom počas konania neuviedol a ani nepreukázal žiadne doklady svedčiace tomu, že je tu prekážka administratívneho vyhostenia. Podľa odporcu, ak by situácia navrhovateľa bola taká vážna, tak by svojvoľne, opakovane a bez udania dôvodu a upovedomenia personálu neopustil zariadenia MÚ, ako to urobil v piatich prípadoch, pričom v troch prípadoch bol vrátený z Rakúska na základe Dublinského dohovoru.

Zdôraznil, že navrhovateľa bolo potrebné zaistiť a tým zabezpečiť výkon administratívneho vyhostenia, pretože dňa 7.10.2005 mu bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22.10.2005 a v ktorom mu bol určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky do 7.10.2010, ako aj preto, že navrhovateľ sa na území SR dopustil úmyselnej trestnej činnosti a naďalej sa tu zdržiava neoprávnene, bez cestovného dokladu a bez finančných prostriedkov na vycestovanie, a teda je odôvodnený záver, že navrhovateľ bude aj naďalej mariť alebo sťažovať výkon právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Poukázal aj na právoplatné rozhodnutie o neudelení azylu, neposkytnutí doplnkovej ochrany a neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia cudzinca.

Zaistenie ako prostriedok zabezpečenia výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení pre možnosť marenia jeho výkonu umožňuje nielen zákon o pobyte cudzincov ale aj čl. 5 dohovoru a preto zaistenie navrhovateľa nie je porušením žiadneho z jeho základných práv, ale naopak - postupom výslovne predpokladaným zákonom aj medzinárodnou zmluvou.

Odporca k námietke navrhovateľa, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení bol žiadateľom o azyl uviedol, že účastníka azylového konania treba považovať za osobu oprávnenú sa na území SR zdržiavať, no takto to nie je vtedy, ak vo veci azylu už bolo rozhodnuté rozhodnutím konštatujúcim nesplnenie podmienok udelenia azylu. Z hľadiska posudzovania oprávnenosti

či neoprávnenosti zdržiavania sa cudzinca na území SR majú rovnaký význam i také cudzincom iniciované konania, ktorých výsledkom je len odmietnutie príslušného správneho orgánu zaoberať sa požiadavkami navrhovateľa konať vecne a práve toto bol dôvod, pre ktorý argumentácia navrhovateľa bola bez nádeje na úspech a vykazovala i znaky účelovosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 7. decembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo opätovne, po predchádzajúcom zrušení potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu č. k. 32Sp/42/2009-26 zo dňa 7.1.2010 v odvolacom konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky (uznesením sp. zn. 1Sža/37/2010 zo dňa 4. mája 2010), potvrdené rozhodnutie odporcu č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov zaistil dňom 6.11.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní do 4.5.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Medveďov. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 250i ods.1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Úlohou krajského súdu v danej veci bolo preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 OSP). Konanie v správnom súdnictve je

totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ustanovenia § 250 I ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom videl nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Poukázal na to, že v danom prípade odporca oprávnenosť zaistenia odôvodňoval len existenciou rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa zo dňa 7.10.2005, pričom sa nezaoberal skutočnosťou, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení bol v pozícii žiadateľa o azyl, pretože dňa 20.10.2009 MÚ MV SR konanie o jeho žiadosti o azyl zastavil, rozhodnutie mu bolo doručené dňa 28.10.2009 a v čase rozhodnutia odporcu, navrhovateľovi plynula lehota na podanie rozkladu proti uvedenému rozhodnutiu. Teda, podľa navrhovateľa sa v čase rozhodnutia odporcu na území SR nachádzal legálne. Navrhovateľ v opravnom prostriedku poukázal na to, že síce ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rieši otázku nedôvodnosti prepustenia zaistenia cudzinca, ktorý podal žiadosť o azyl, nemôže sa však vzťahovať na neho, pretože bol zaistený už v postavení žiadateľa o azyl.

Podľa navrhovateľa v odôvodnení rozhodnutia odporcu absentuje akýkoľvek iný dôvod vysvetľujúci, prečo odporca rozhodol tak, ako rozhodol. Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, obmedzuje sa len na stručné zosumarizovanie prípadu navrhovateľa a konštatuje, že takéto zaistenie je potrebné pre výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa. Navrhovateľ namietal, že z rozhodnutia nie je zrejmé, prečo je takéto rozhodnutie potrebné, podobne neuvádza, akým spôsobom sa vysporiadal

so všetkými rozhodnutiami správnych orgánov a súdov, ktoré v odôvodnení rozhodnutia uvádzal. V tejto súvislosti navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že napadnutým rozhodnutím odporcu bol ukrátený na svojich právach.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý krajský súd vydal potom, čo jeho predchádzajúci rozsudok č. k. 32Sp/42/2009-26 zo dňa 7.1.2010 bol v odvolacom konaní zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/37/2010 zo dňa 4.5.2010 a vrátený súdu na ďalšie konanie, vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že navrhovateľ sa v čase zaistenia zdržiaval na území SR nelegálne a účel zaistenia bol splnený tým, že odporca už rozhodol o administratívnom vyhostení navrhovateľa podľa § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona. Krajský súd napokon konštatoval, že odporca správne aplikoval § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a nedošlo k pozbaveniu osobnej slobody v rozpore s čl.5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

Odvolací súd musí konštatovať, že napriek tomu, že jeho rozsudok bol už raz zrušený, pretože jeho právnemu názoru týkajúcemu sa posúdenia vzťahu konania o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu na území SR s konaním o zaistení navrhovateľa pre účel administratívneho vyhostenia chýbala akákoľvek úvaha súdu, na základe ktorej k takémuto záveru dospel ako aj pre skutočnosť, že k spisu nebol pripojený administratívny spis Migračného úradu MV SR, resp. rozhodnutie príslušného správneho orgánu o zastavení konania, a preto tvrdenia navrhovateľa, resp. odporcu o zastavení konania, o nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o zastavení konania o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu, nebolo možné verifikovať, krajský súd sa neriadil názorom odvolacieho súdu vysloveným v predchádzajúcom uznesení sp. zn. 1Sža/37/2010 zo dňa 4.5.2010 a v novom konaní nepostupoval v naznačenom smere, hoci bol právnym názorom odvolacieho súdu viazaný.

V rozhodnutí krajského súdu naďalej absentuje aj akékoľvek vyhodnotenie námietok navrhovateľa v súvislosti s namietaným nesprávnym posúdením otázky nevyhnutnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa, ktoré navrhovateľ namietal v opravnom prostriedku, hoci boli v opravnom prostriedku explicitne vyjadrené.

Rozsudok krajského súdu teda ani v tomto konaní nereagoval na podstatné námietky navrhovateľa, pričom nie je z jeho odôvodnenia zrejmé, ako sa s námietkami navrhovateľa vysporiadal a ako dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu bez zohľadnenia predmetných námietok, preto aj toto nové rozhodnutie krajského súdu hodnotí odvolací súd ako nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať navrhované dôkazy, z rozhodnutia súdu však musí byť zrejmé, ako sa s takýmto návrhom účastníka konania na vykonanie dôkazov vysporiadal a prečo vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za potrebné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učiných správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zväži, či tak učiní sám.

Odvolací súd znovu konštatuje, že krajský súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

V tejto súvislosti Najvyšší súd opätovne dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len

na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, a to na namietané nesprávne posúdenie zákonnosti rozhodnutia o zaistení navrhovateľa v kontexte namietaného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, keď krajský súd len stroho a bez akéhokoľvek odôvodnenia skonštatoval, že „nedošlo k pozbaveniu osobnej slobody v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru“, pričom odvolací súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, pretože takýmto postupom súdu by sa odňala možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Podľa § 212 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ods. 3).

Odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak (ods. 4).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP (1) súd rozhodnutie zruší, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa uvedenými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku ani tentokrát nezaoberal, čím neodstránil vytýkané nedostatky svojho rozhodnutia, odňal tým navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa citovaných ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude sa týmito námietkami podrobne zaoberať.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, pretože o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 7. decembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová